

VAT) usługi wobec organizatorów spektakli, od których organizacje zbiorowego zarządzania na podstawie zezwolenia o charakterze licencji niewyłącznej otrzymują wynagrodzenie za publiczne udostępnianie utworów muzycznych, we własnym imieniu, ale na rachunek tych podmiotów?

- 2) W przypadku udzielenia na pierwsze pytanie odpowiedzi twierdzącej, gdy organizacje zbiorowego zarządzania otrzymują od organizatorów spektakli wynagrodzenie za prawo do publicznego udostępniania utworów muzycznych, to czy działają one jako podatnik w rozumieniu art. 28 dyrektywy VAT i są zobowiązane do wystawiania faktur zawierających VAT na odpowiednich organizatorów spektakli i czy z kolei autorzy i inne podmioty praw autorskich do utworów muzycznych, gdy otrzymują wynagrodzenie, zobowiązani są do wystawienia faktur zawierających VAT na organizacje zbiorowego zarządzania?

(¹) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 11 lipca 2019 r. – PO/Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

(Sprawa C-531/19)

(2019/C 372/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PO

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real

Pytania prejudycjalne

Tutejszy sąd pyta Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej o to, czy zgodna z art. 12 [dyrektywy] Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (¹) oraz między innymi z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2017 r. (sprawa C-636/16 (²)) i z dnia 8 grudnia 2011 r. (sprawa C-371/08 (³)), jest wykładnia sformułowana w wyrokach hiszpańskiego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nr 191/2019 z dnia 19 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), i nr 257/2019 z dnia 27 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), zgodnie z którą możliwe jest w oparciu o interpretację dyrektywy 2001/40/WE (⁴) stwierdzenie, że każdy obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na pobyt długoterminowy, który popełnił przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności na okres co najmniej jednego roku, może i powinien być „automatycznie” wydalony, tzn. [bez] konieczności dokonania oceny jego sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej lub sytuacji związanej z zatrudnieniem

(¹) Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

(²) Wyrok z dnia 7 grudnia 2017 r. López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949).

(³) Wyrok z dnia 8 grudnia 2011 r. Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809).

(⁴) Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. 2001, L 149, s. 34).